

HOOFDARTIKEL

Europees circus

Als krantenredacties zich uitvoerig gaan buigen over de vraag hoe ‘koosjer’ de liedteksten van de Duitse metalgroep *Rammstein* zijn, dan weet je hoe laat het is : komkommertijd! *De Standaard* vond zowaar een kamergeleerde die kon aantonen dat de groep zich “*uitdrukkelijk op de lijn van het nationaalsocialisme plaats*”. Gelukkig dat er nog *Humo* en *Het Laatste Nieuws* zijn om die nonsens van tafel te vegen. Het concert op de Heizel was trouwens overweldigend, maar dit terzijde. Komkommertijd dus.

Hoewel, de kersverse voorzitter van de Europese Commissie, de Duitse Ursula Von der Leyen, van dezelfde strekking als voornoemde Vlaamse ‘kwaliteitskrant’, heeft tien jaar geleden al een album van Rammstein op de index gezwerd, wegens een te hoog SM-gehalte, maar het Duitse gerecht oordeelde daar gelukkig anders over.

Feit is dat de Europese Unie, een kleine twee maanden na de verkiezingen, een nieuw bestuur heeft, waarvan de Franse president Macron de grote dealmaker is geweest. Een lastige nachtelijke bevalling was dat met pijnlijke naweën in het Europees parlement. De Europese Raad heeft laten zien wie de baas is. Niet één van de ‘spitzenkandidaten’, door het parlement voorgedragen voor de topfuncties, heeft het gehaald. Merkel moest Weber dumpen, Timmermans werd door Orban gevloerd en ook Margrethe Vestager beet in het zand.

Macron heeft met zijn vazal Charles Michel als raadsvoorzitter en zijn landgenote Christine Lagarde als topvrouw bij de ECB twee vertrouwelingen op sleutelfuncties kunnen zetten. Ook de nieuwe Italiaanse parlementsvoorzitter David Maria Sassoli is hem schatplichtig : Macron bedisselde zijn aanstelling met Pedro Sánchez.

Jawel, zelfs over de aanstelling van zijn eigen voorzitter heeft het Europees parlement maar weinig in de pap te brokken, en oudgediende in Straatsburg Gerolf Annemans vindt dat zelfs ook maar best : “*Het is eenvoudiger om in Papoea-Nieuw-Guinea een dorpswijze aan te stellen dan dit circus een voorzitter te laten kiezen*”. Er bestaat nu eenmaal geen ‘Europees volk’.

Niet tot het circus toegelaten zijn : Carles Puigdemont, Oriol Junqueras en Toni Comin. Van de drie Catalaanse verkozenen wil de Spaanse overheid de geloofsbrieven niet vrijgeven. ‘Een binnenlandse kwestie’, oordeelde ook de nieuwe parlementsvoorzitter Sassoli, terwijl 10.000 Catalanen rond het parlement manifesteerden.

Inmiddels heeft de N-VA zich in het Europees Parlement in een weinig comfortabele en ook tamelijk onbegrijpelijke positie gewrongen. De partij heeft vruchteloos geprobeerd de Spaanse neofascisten van VOX uit de ERC-fractie te weren en zit nu met dat zootje in haar rangen. Aansluiting bij de groep van de EVA (Europese Vrije Alliantie) zat er ook niet in door het veto van Groen (Almaci zelf heeft dit verhinderd) dat samen met de EVA een fractie vormt. U ziet meteen hoe artificieel die Europese parlementsfracties in wezen zijn. Ook de EVP zal, zeker na hun verkiezingsopdonder, niet zo gauw een Victor Orban aan de deur zetten : de grootte van de fractie is meer van tel dan inhoudelijke principes. En zo hebben ze ook weer het commissievoorzitterschap kunnen claimen. De N-VA had zijn goed fatsoen kunnen redden door bij de ‘niet-ingeschrevenen’ aan te sluiten. Dan had Johan Vanoverveldt wellicht de begeerlijke functie van begrotingscommissievoorzitter aan zijn neus zien voorbijgaan. Maar de eer was gered.

Meer Europese achtergronden leest u verderop van Lukas De Vos, die zijn copij echter heeft moeten afsluiten net voor de stemming – met de hakken over de sloot – voor Von der Leyen plaatsvond.

Bernard DAELEMANS